

во. — Нѣма нищо; осемъ години като 8 дена ще дойдатъ и съ божията воля вие сте пакъ въ Севлиево. Какво да се прави? Мжчихме се да ви отървемъ, но не можахме! Затуй, казвгйте какво ви трѣба отъ кжщи, да направя азъ разпоредба още сега да ви се изпрати.

И сиромакъ Стефанъ, заедно съ другаря си Карагьововъ, не можаха да сварятъ да даватъ поржчки. Нарездаха: риви, гащи, пари, вереси, много здраве, дюкенски разправи и пр.

— Башъ юстене, башъ юстене, всичко ще да бжде извършено споредъ волята ви, отговаряше юзбашията.

— Ама не може да бжде лъжа, че ние сме осждени само на заточение! почна Пешевъ, като си отиде вече юзбашията. Отъ Търново до тукъ азъ бѣхъ въ една кола съ тамошния юзбашия. Патахъ го да ми обади правото: на какво съмъ осжденъ? Той ми отговори: „чојумъ, нѣма ващо да те лъжа. Нито ми си братъ, нито пкъъ има ващо да се боя отъ тебе. Вързанъ стоишъ до коляното ми, пазятъ те толкова ваптии. Твоятъ животъ е харизанъ; осжденъ си на заточение; до Севлиево отивашъ да ти се прочете илямътъ, да чуе за това наказание населението. Друго нищо нѣма“.

Ние всички се спогледахме съ чувство на страхъ и съжаление.. Всичко бѣше на яве; во тритѣ жертви нѣ бѣха въ нормалното си положение, не можаха да видятъ и забележатъ що се вършеше съ тѣхъ, при всичко, че се съмняваха дълбоко. Тодоръ Кирковъ, комуто никой не правеше никакви любезности се едно и сжщото твърдеше

— Куча вѣра сж, братко, недейте ги вѣрва и слуша; очи само мажатъ. Свѣтътъ да се провали, азъ пакъ съмъ увѣренъ, че ние ще умремъ!

Съ наведени глави ние възразяваме Тодору, че той се лъже; но и възразението ни бѣше нѣщо по отчаяно, отколкото поржчикътъ на юзбашията. По едно време се вачуха женски гласове вѣнъ до прозорцитѣ, които изреваха въ единъ гласъ и се прилепиха на прозореца. Тѣ бѣха майки, сестри или други роднини на Пешева и Карагьозова — това не мога да опредѣля. Плачаха и нареждаха сиромашкитѣ, сърцето да се разкъса на човѣка.

— Какво има? Какво се чува? Небойте се, приготвихте ли ви едно-друго? Утре ще вървимъ, говорѣха жертвитѣ.

— Ох, охъ, охъ! отговаряха сърцераздиателно женитѣ.

— Подайте си ржчикитѣ да ги похванемъ, рожбо, синко, пиле! викаха нещастнитѣ жени и пѣдиха своитѣ ржце презъ тѣсното прозорче, което не бѣше прозорецъ на човѣшко жилище, но мазгалъ.